

nale Bureau op til prøvelse. Bestemmelsen har grundlag i traktatens artikel 25.

Det er ikke anset for nødvendigt i lovteksten at enkeltheder at angive, under hvilke forudsætninger ansøgeren kan få de omhandlede afgørelser taget op til fornyet overvejelse. Det er fundet til strækkeligt at henvise til traktatens artikel 25, stk 2, dels med hensyn til fristen for ansøgerens begæring, dels med hensyn til, hvad ansøgeren i øvrigt skal foretage sig for at få en afgørelse overvejet på ny. Begæringen skal indgives til Det internationale Bureau inden 2 måneder fra datoen for den pågældende afgørelse. Bureauet skal i så fald sende af skrift af samtlige akter i sagen til de designerede myndigheder, som ansøgeren har angivet, og ansøgeren skal inden for samme frist tilstille hver patentmyndighed, som skal omprøve afgørelsen, oversættelse af ansøgningen, hvor dette kræves samt betale ansøgningsafgiften.

Direktoratets afgørelser i henhold til denne paragraf kan i lighed med, hvad der er tilfældet med afgørelser i henhold til § 36, indbringes for patent ankenævnet af ansøgeren.

Til nr. 16. (§ 40).

Efter den gældende patentlovs § 40 er patenttiden 17 år fra den dag, da patentansøgningen blev indleveret. De nordiske patentkomiteer foreslog i sin tid forlængelse af patenttiden til 20 år i lighed med den udvikling, som kunne forudses i Vesteuropa. Senere under lovens tilblivelse blev man dog stående ved de dengang gældende 17 år. Den europæiske Patentkonvention bestemmer i artikel 63, at løbetiden for et europæisk patent er 20 år. Ifølge konventionens artikel 167 kan de kontraherende stater, som i deres nationale lovgivning har fastsat en kortere løbetid, tage forbehold i overensstemmelse med artiklens bestemmelser. Et sådant forbehold kan for fællesmarkedslandenes vedkommende ikke opretholdes efter ikrafttrædelsen af fællesskabspatentkonventionen, jfr. dennes artikel 2.

Det må anses for sandsynligt, at medlemsstaterne vil indføre tilsvarende løbetid for deres nationale patenter, og de fleste vesteuropæiske industrilande har allerede i dag i lighed med mange lande uden for Europa en længere patenttid end 17 år. Endelig kunne opretholdelse af en patenttid på 17 år for rent danske patenter bevirke en drejning af ansøgnernes interesse i retning af at udtage europapatent for Danmark i stedet for et dansk patent. Det foreslås derfor, at patenttiden bliver 20 år fra indleveringsdagen, sådan at patenttiden for såvel

europæiske patenter som nationale danske patenter bliver 20 år.

Til nr. 17. (§ 41).

Denne paragraf indeholder bestemmelser om årsafgifter for patenter. Som en konsekvens af, at tillægspatentordningen foreslås ophævet, må de dele af denne paragraf, som angår tillægspatenter, udgå. Dette medfører ændring af stk. 1, samt at stk. 2 ophæves.

Til nr. 18. (§ 45, stk. 2 og 3).

Bestemmelsen i artikel 47 i Fællesskabets Patentkonvention om tvangslicens i anledning af manglende eller utilstrækkelig udøvelse af et fællesskabspatent finder ifølge konventionens artikel 82 tilsvarende anvendelse på nationale patenter.

I artikel 89 er der givet adgang til at tage forbehold, således at disse regler ikke skal gælde for nationale patenter i en overgangsperiode.

Bestemmelsen i stk. 2 kan kun anvendes, hvis Danmark ikke tager forbehold i henhold til art. 89 i Fællesskabets Patentkonvention. Såfremt dette sker, må stk. 3 anvendes i forhold til de pågældende EF-lande, og ikraftsættelsen af stk. 2 udsættes i medfør af lovforslagets § 2.

Til nr. 19. (§ 51).

Den gældende patentlovs § 51 indeholder bestemmelser om, at et patent bortfalder ved manglende betaling af årsafgifter, og at et bortfaldet patent kan sættes i kraft på ny under visse betingelser, samt bestemmelser om forbenyttelsesret i de tilfælde, hvor der sker fornyet ikraftsættelse.

Bestemmelsen i stk. 1 om, at et patent bortfalder ved manglende betaling af årsafgifter er opretholdt.

Stk. 2 og 3 foreslås ophævet, fordi der i §§ 72-74 foreslås generelle bestemmelser om genoprettelse af rettigheder, når der er lidt retstab i forbindelse med overskridelse af frister, fastsat i loven eller med hjemmel heri. Der henvises til bemærkningerne til disse paragraffer.

Til nr. 20. (§ 52).

Denne paragraf indeholder bestemmelser om de tilfælde, hvor et patent kan erklæres ugyldigt, og om, hvem der kan rejse søgsmål om ugyldighed.

Ifølge gældende lovs § 52 kan patent ved dom kendes ugyldigt, hvis det er meddelt i strid med § 1 eller § 2 i patentloven. §§ 1 og 2 fastsætter bl. a., hvem der er berettiget til at få patent, og de almindelige patentbarhedsvilkår. Et patent kan dog